

обѣждаваше, като ме канеше да остана тамъ. До като азъ се бавихъ, получихъ телеграма отъ съдружника си изъ Турно-северинъ, който ме канеше да отида и захванемъ пакъ наедно работа. Отъ една страна Х. Христо ме съвѣтваше да си не ходя въ Сливенъ, отъ друга пъкъ бившият ми съдружникъ ме канеше. Слѣдъ дълги размишления азъ рѣшихъ да се върна въ Турно-северинъ, за която цѣль се качихъ въ Парахода Радецки, който заминаваше нагорѣ. Вземалъ си бѣхъ и билетъ отъ II класъ, за въ камарата, понеже и врѣмето бѣше нѣкакъ влажно. Прѣдпазвахъ се отъ настинка. Когато бѣхме минали вече скелята Бикетъ, чухъ нѣкаква тревога въ парахода. Излѣзохъ моментално на кувертата. Помислихъ си че парахода е на загинване. А що видѣхъ! Ножове, пушки, револвери Останахъ смаянъ. Прѣдъ менъ стоеше Никола Габровчето, обиколень отъ четворица, когото канеха отъ най-напрѣдъ доброволно да се въоръжи, а послѣ стана принудително. И тогава той отказваше, въ което врѣме единъ револверъ изгърмѣ и рани Никола въ рамото. Като ме зарнаха, запитаха ме за вѣрата и народността ми. По вънкашността не можеше да се сѣди за това. Азъ бѣхъ облечень като европеецъ. Още нищо не знаяхъ. Гледахъ, ама не виждахъ. Отговориъ имъ, че съмъ българинъ и православенъ. Послѣ това пронуждаваха ме да се въоръжа. Уплашихъ се да ме не убиятъ. Помислихъ си: «ще взема оръжието, пъкъ като стѣпимъ на сухо, ще взема мѣрки за бѣгане». Когато стѣпихме на суша пѣлия денъ и прѣзъ нощта вървѣхме, а чакъ на другата сутрина приближихме до Вратца. Намислилъ бѣхъ вече да се отдѣля съ още едно момче, младо на около 17 год. възраст, нѣкой си Христо Карловчето, което по сѣщия начинъ бѣше оловено. Съгледахме тогава, че царската войска е наблизю. Поискахме да се отправимъ къмъ нея и влѣземъ подъ нейната защита. Когато тъй вървѣхме къмъ царската войска,